

Από τον τοξικό πόλεμο στον ταξικό

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΣΙΜΑΤΗ

Ο Νίκος Βούτσπς, ο γλυκύτατος, ολοστρόγγυλος Πόρκυ της κυβέρνησης, που ελπίζει να έμαθε να ξεφορτώνεται την τσίχλα του σε ένα καρτομάντιλο κι όχι να την πετάει κάτω, διαπιστώνει, από το βήμα της Βουλής μάλιστα, ότι η χώρα βρίσκεται σε πόλεμο. Η παρομοίωση είναι παλιά: τη χρησιμοποίησαν από την αρχή της κρίσης ο Γιωργάκης, ο Βενιζέλος, ο Σαμαράς κ.ά. Για μια σύντομη περίοδο μάλιστα, είχε γίνει της μόδας να εμπνέονται οι πολιτικοί μας από τον περίφημο λόγο του Τσώρτσιλ πριν από την έναρξη της Μάχης της Αγγλίας (we shall fight them on the beaches κ.λπ.). Ειδικά δε οι Πάγκαλος και Βενιζέλος διακρίθηκαν (και λόγω φυσικού πλεονεκτηματος, ασφαλώς) στη μίσηση του Τσώρτσιλ.

Ο Ν. Βούτσπς, όμως, επαναφέρει την παρομοίωση του πολέμου δουλεμένη με το εργαλείο του μαρξισμού: «Βρισκόμαστε σε ταξικό πόλεμο», είπε. Με άφησε με την απορία αν αντιλαμβάνεται τους Έλληνες, συνολικά, ως την εργατική τάξη της Ευρώπης και, κατά συνέπεια, τους άλλους λαούς, αυτούς που μας δανείζουν και περιμένουν να κάνουμε κι εμείς κάτι επιτέλους για να σώσουμε τον εαυτό μας, ως εκμεταλλευτές κεφαλαιοκράτες. Αν αυτό το σχήμα το είχε πράγματι στο κεφάλι του όταν μιλούσε για «ταξικό πόλεμο» της κυβέρνησης απέναντι στον ευρωπαϊκό κόσμο, τότε έχουμε μια ενδιαφέρουσα διαφοροποίηση της μόνης πραγματικά γηγενούς πολιτικής θεωρίας στην Ελλάδα, αυτής που επικράτησε σταδιακά μετά τον Β' Π.Π. και λέγεται «εθνολαϊκισμός»—που είναι, κατά κάποιον τρόπο, η ελληνική εκδοχή του εθνικοσοσιαλισμού.

Ποιος τολμά να τα βάλει με την Ελλάδα;

Εικάζω ότι ο «ταξικός πόλεμος», που μαίνεται μέσα στη σεπτή υπουργική κεφαλή του Ν. Βούτσπς, είναι επίπτωση του τοξικού/χημικού πολέμου που υπέστη ο ελληνικός λαός διά του ψεκασμού. Συνιστώ, λοιπόν, να αφήσει την παραγωγή θεωρίας και να συγκεντρωθεί σε κάτι συγκεκριμένο, π.χ. στο κουτί με τα σοκολατάκια, που είμαι σίγουρος

ότι έχει πάντα στο γραφείο του για ώρα ανάγκης...

Επεα πτερόεντα

Σε πρόσφατη συνέντευξη του στην ιστοσελίδα της δημόσιας γερμανικής τηλεόρασης ZDF, ο υπουργός Εξωτερικών της Ελλάδας ανέφερε «το παράδειγμα της Κύπρου ως ανάλογο με αυτό της προσάρτησης της Κριμαίας», όπως διαβάζω.

Πολύ καλά έκανε, μόνο που το είπε μέσα στο πλαίσιο της επιχειρηματολογίας του κατά της επιβολής κυρώσεων στη Ρωσία για τον διαιτισμό της Ουκρανίας. Αυτό κάνει όλη τη διαφορά, διότι είναι ωσάν ο Έλληνας υπουργός Εξωτερικών να υποστηρίζει ότι δεν πρέπει τώρα να εφαρμοσθούν κυρώσεις στη Ρωσία, επειδή τότε (το 1974) δεν εφαρμόστηκαν στην Τουρκία.

Αν το καταλαβαίνω καλά, αυτό συνιστά ανατροπή μιας πάγιας ελληνικής θέσης για το Κυπριακό. Διότι, εφόσον ο υπουργός Εξωτερικών (της Ελλάδος, να υπενθυμίσω) είναι αντίθετος με την επιβολή κυρώσεων στη Ρωσία βάσει του προηγούμενου της Τουρκίας και της εισβολής της στην Κύπρο το 1974, τότε εννοεί ότι καλώς δεν επεβλήθησαν κυρώσεις στην Τουρκία και, άρα, δεν έχουμε λόγο να συνεχίζουμε την κλάψα για τις αδικίες που υποτίθεται ότι υπέστη ο Ελληνισμός στην περίπτωση του Κυπριακού. Να τολμήσω να υποθέσω ότι η εμμέσως εκδηλωθείσα μεταστροφή της χώρας στη συγκεκριμένη πτυχή του Κυπριακού μπορεί να είναι το προανάκρουσμα μιας γενικότερης προσαρμογής της ελληνικής πολιτικής στο ζήτημα; Θα αναγνωρίσουμε την ΤΔΒΚ, λ.χ., και την κατάσταση των πραγμάτων όπως έχει, ύστερα από 41 χρόνια κατοχής;

Μόνος στην κορυφή

Ο Σόιμπλε επισήμανε ότι «μόνο ο Βαρουφάκης θεωρεί ότι δεν χάθηκε χρόνος». Πράγματι έτσι είναι—και λοιπόν; Είναι απολύτως φυσικό, όσο «απόλυτη» είναι και η Βίσηση ως σταρ των Βαλκανίων, ο πιο έξυπνος και ικανός, ο πιο ωραίος και μορφαίος άνθρωπος στην Ευρώπη να είναι μόνος στα δυσθεώρητα ύψη της ιδιοφυΐας του. It's lonely at the top, Βόλφγκανγκ. Το έχει τραγουδήσει πολύ ωραία ο Ράντι Νιούμαν...

Πάει να σκάσει

Η παραίτηση του Δ. Α. Ρ. Ο. Ε. Αβραμόπουλου από την αντιπροεδρία της Ν.Δ. ήταν μια πράξη συμβολική. Θα μπορούσε να μην είχε παραιτηθεί και τίποτε να μην είναι διαφορετικό σήμερα, και, αντιτρόπως, θα μπορούσε να είχε πα-

Η εποχή τους

Τι κοινό έχουν, σας καλώ να σκεφθείτε, ο Γ. Βαρουφάκης, ο Π. Καμμένος, η Ζ. Κωνσταντοπούλου και η Ρ. Μακρή; Εκτός της εξουσίας, θέλω να πω, τι είναι αυτό το βαθύτερο, πλην εντελώς ορατό στη συμπεριφορά τους, που τους κάνει να ταιριάζουν όλοι μαζί; Δεν χρειάζεται να το πούμε, αρκεί ότι το γνωρίζουμε. (Παραπέμπω στους σοφούς πιθήκους: μη λες το κακό, μη βλέπεις το κακό, μην ακούς το κακό...) Έχει σημασία, εντούτοις, να έχουμε επίγνωση του παράγοντος αυτού -του άφατου-, διότι σε τούτη την κυβέρνηση είναι ιδιαίτερα ενισχυμένος: ποτέ άλλοτε δεν θυμάμαι τόσο πολλούς ιδιόρρυθμους χαρακτήρες να είναι στα πράγματα. Αυτή είναι η εποχή τους. Είθε να επιζήσουμε...

ραμείνει στη θέση και τίποτε να μην έτρεχε, ούτε καν στα γύφτικα. Εδώ πήγαινε για Πρόεδρος της Δημοκρατίας, θυμίζω, και δεν είχε φροντίσει να παραιτηθεί. Πώς του ήρθε λοιπόν τώρα; Κατ' αρχάς, ο Δημήτριος Λουδοβίκος Ραϊμόνδος κ.λπ. αισθάνεται πολύ θυμωμένος, μετά την εξαπάτηση που του επεφύλαξε η κυβέρνηση—αυτό έγινε φανερό σε όλους, κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στον Κ. Παπούλια. Προφανώς, λοιπόν, πείσμων και επιδιώκει να αποδείξει ότι παραμένει παράγων της πολιτικής ζωής. Εξ ου και η παραίτησή του: ήταν η επίσημη λύση της συμμαχίας του με τον Αντ. Σαμαρά...

ΦΑΛΗΡΕΥΣ
 kassimatis@kathimerini.gr